



Mai mult decât un izvor: un strop de suflet!

Izvorul Tămăduirii

parohiaizvorultamaduriibotosani@yahoo.com

izvorultamaduriibotosani.iasi.mmb.ro

facebook.com/Biserica Izvorul Tămăduirii

Botoșani, Parcul Tineretului 2A

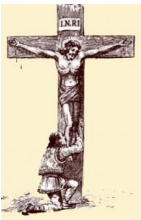
25 Iunie 2017

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 26 (698) † ANUL XIV

IUBIREA VRĂJMAȘILOR

Omul a ajuns să iubească cu măsură, pe cine crede de cuviință. Dar Sfânta Scriptură nu cere să iubim pe cine vrem, ci să-i iubim și pe vrăjmași: „Să iubiți chiar pe vrăjmașii voștri, să binecuvântați pe cei ce vă blestemă, să faceți bine celor ce vă urăsc, și să vă rugați pentru cei ce vă nedreptățesc și vă prigonesc” (Matei 5, 44). Sunt cuvintele Domnului nostru Iisus Hristos. Așadar, omul este pus în situația fie de a împlini ceea ce îi cere Hristos, și așa este creștin, fie de a nu le împlini, rămânând lipsit de unirea cu El. Hristos nu cere să-l admirăm teoretic învățătura. Nu vrea să fim uimiți de cuvintele Sale. Dorește să le împlinim. Iar ca să nu credem că ne cere ceva ce El nu face, spune: „Căci El poruncește soarelui Său să răsară și peste cei răi, și peste cei buni, și să ploaie și peste cei drepți și peste cei nedrepți”. Iar omul când aude că i se cere să-i iubească vrăjmașii, i se pare că are parte de un Dumnezeu nedrept. Spune că nu poate. Uită că pentru un creștin adevărat nu există „nu pot”. În Hristos, toate sunt cu putință. Dar aceasta cere unire cu El, împărtășire de iubirea dumnezeiască. Numai cel unit cu Hristos, rămâne constant în iubire. În acest om, fapta rea făcută de un semen dispare, în vreme ce în cel despărțit de Hristos se păstrează foarte bine ținerea de minte a răului făcut. În omul care nu cunoaște iubirea lui Hristos, răutatea altora memorată, devine răutatea lui. Lumea nu se poate schimba în bine fără iubirea vrăjmașilor. Dacă îl urăști și tu pe cel ce te urăște, ura crește, însă, dacă tu îi vei răspunde cu iubire celui ce urăște, acesta are toate șansele să nu te urască mai mult sau se poate întâmpla ca acesta să-și schimbe sentimentele. Uneori noi spunem că Dumnezeu nu are ochi pentru noi. Că sunt semeni care nu au parte de atâta ură din partea altora precum avem noi. Dar nu este important numărul celor ce vin cu răutatea asupra noastră, ci răspunsul nostru. Și e de ajuns să răspundem cu răutate unui singur om, ca să ne dăm seama că avem un suflet bolnav, căci numai cel bolnav răspunde răutății cu răutate. Sfinții Părinți ne spun că trebuie să vedem în cel ce ne face rău, un doctor trimis de Dumnezeu, în sensul că el ne ajută să ne vedem boala (căci dacă el ne urăște și noi îl urăm - suntem bolnavi). Acești Părinți merg mai departe și ne grăiesc că



trebuie să le mulțumim acestora, pentru că datorită lor ne cunoaștem boala, că trebuie să ne rugăm pentru ei și să primim cele ce vin de la ei ca pe niște leacuri trimise de Dumnezeu. Învățătura Sfinților Părinți nu trebuie să intre în conflict cu felul nostru de a gândi desăvârșirea. Ceea ce trebuie să reținem din învățătura lor este că ura nu poate fi biruită cu

ură, ci doar cu iubire. La iubirea curată nu putem ajunge fără rugăciune. În rugăciunea pentru vrăjmașii care ne urăsc și ne asupresc, nu cerem ca aceștia să fie omorâți, cerem să le schimbe felul de a gândi și faptei: „...și toată vrajba și ura, în iubire de frați, în pace și dragoste desăvârșită să se prefacă”. De multe ori am fost puși să-L arătam cu degetul pe Dumnezeu, pierzând din vedere faptul că nu avem degete pentru câte prezențe are Dumnezeu. După Întruparea Fiului, Dumnezeu nu Se mai descoperă din afară, ci dinlăuntrul nostru. Așa că cea mai ușoară modalitate de a-i descoperi altuia că Dumnezeu există, este de a face dintr-un dușman un prieten. Nu este ușor, dar este minunat.

Înțelesul numelor Sfinților apostoli PETRU și PAVEL

„Petru” înseamnă „piatră”, și arată tăria, statornicia și neclintirea. „Pavel” înseamnă „mic”, și arată părerea de sine lipsită de îngâmfare, defăimarea de sine și smerenia. Împreună, Petru și Pavel ne învață că trebuie să fim tari în credința și în viețuirea creștină, dar totodată smeriți și defăimători de sine, și ne arată că nu trebuie să fim tari fără să fim smeriți, ci, dimpotrivă, cu cât este cineva mai smerit, cu atât este mai tare și mai neclintit în credința și în viețuirea creștină. Cel ce zidește o casă, face la început temelie adâncă. Și în creștinism trebuie să ne adâncim prin defăimarea de sine, ca să ne întemeiem cu tărie în el și abia apoi să ne clădim casa mântuirii, așa cum ne arată Domnul, Care e temelie mântuirii noastre – temelie pe care nimeni altul n-o poate pune – și Care, fiind mai presus de toate, S-a smerit totuși, ascultător făcându-Se până la moarte, și încă moarte de cruce. Astfel, smerenia este cea mai trainică temelie a vieții și a virtuții creștine. De ce este așa? Pentru că fără harul dumnezeiesc nu putem nici să gândim, nici să facem vreun lucru bun, iar harul lui Dumnezeu nu se dă celor încrezuți, care nădăduiesc în puterile lor. Dumnezeu celor mândri le stă împotrivă, iar celor smeriți le dă har. Să luăm aminte și la schimbarea numelor apostolice. Petru se numea înainte Simon, iar Pavel se numea Saul. Domnul le-a schimbat numele și pe Simon l-a numit Petru, iar pe Saul l-a numit Pavel. Această schimbare a numelor arată schimbarea esențială care s-a petrecut în sufletele Apostolilor, pentru că Dumnezeu nu pune numele la întâmplare, ci în așa fel că prin punerea lor nu numai că arată schimbarea, ci o și face. La fel primim și noi, toți creștinii, un nume nou printr-o schimbare esențială. Ne naștem, ca toți oamenii, din Adam cel vechi, și după acest Adam de pământ ne numim și suntem și noi de pământ, precum și acela era de pământ. După aceea însă ne naștem pentru a doua oară în Adam Cel nou – în Domnul nostru Iisus Hristos, și după Acest Adam Ceresc ne numim și suntem cerești, precum și El este ceresc. Creștinul se împodobește cu numele lui Hristos tocmai pentru că primește o viață nouă de la Hristos Domnul. Dacă este cineva în Hristos, este făptura nouă (2 Corinteni 5, 17). Aceasta se săvârșește prin Sfintele Taine, și se săvârșește prin cuvânt. Odată cu cuvintele „se botează robul lui Dumnezeu” moare omul cel vechi și se naște cel nou; odată cu cuvintele: „pecetea darului Sfântului Duh” se pogoară și se întipăresc în ființa noastră noile puteri harice. După învățătura sfinților apostoli, nu trebuie să ne potrivim cu acest veac, ci trebuie să ne schimbăm prin înnoirea minții, deosebind care este voia lui Dumnezeu cea bună, plăcută, și desăvârșită (Romani 12, 2). Dacă ne vom întocmi un asemenea fel de viață, vom fi statornici în el, biruind toate piedicile din afară și cele lăuntrice.

PP

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Ce este răbdarea creștină?

Răspuns: Orice mahnire, încercare, suferință care vine peste noi, cu îngăduința lui Dumnezeu, este numită în chip metaforic „cruce” (Matei 16, 24; Marcu 8, 34; Luca 9, 23). Așadar, răbdare creștinească arată cel care poartă această cruce fără să se tânguiască. Cel care nu-și poartă crucea nu este ucenic adevărat al lui Hristos, așa cum a zis El însuși (Matei 10, 38; Luca 14, 27) și nu are loc în împărăția lui Dumnezeu. De altfel, Sfântul Apostol Pavel mărturisește că „dacă vom răbda împreună cu El, vom și împărați împreună cu El” (2 Timotei 2, 12). În chip asemănător și Sfântul Iacov spune: „Fericit este bărbatul care răbdă ispita, căci lămurit făcându-se, va lua cununa vieții pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El” (Iacov 1, 12).

Întrebare: De ce omul trebuie să trudească atât?

Răspuns: Dumnezeu i-a zis lui Adam, după încălcarea poruncii și alungarea strămoșului nostru din rai: „În sudoarea feței tale îți vei mânca pâinea ta, până te vei întoarce în pământul din care ești luat; căci pământ ești și în pământ te vei întoarce” (Facere 3, 19). În persoana lui Adam am fost osândiți toți să viețuim cu trudă și din sudoarea noastră. Dumnezeu a legiuit: „Șase zile trebuie să lucrezi” (Ieșire 20, 9) și Apostolul Pavel a hotărât: „Cel care nu vrea să lucreze, acesta să nu mănânce” (2 Tesaloniceni 3, 10). El însuși s-a făcut pildă de osteneală, nu numai în apostolie, ci și în lucrarea cu mâinile. Astfel, le spunea preoților din Efes: „Voi înșivă știți că mâinile acestea au lucrat pentru trebuințele mele și ale celor care erau cu mine”. (Fapte 20, 34-35). Să nu trecem cu vederea să spunem că prin osteneală nu numai nevoile noastre materiale se satisfac, ci și sufletul nostru se folosește. Trudindu-ne, conștientizăm neputința noastră și cerem ajutorul Atotputernicului Dumnezeu. Mai mult, ne smerim trupul nostru împreună cu care se smerește și sufletul, așa cum zice Avva Dorotei. Între osteneală și smerenie este o strânsă legătură. De aceea profetul David îl ruga pe Domnul: „Vezi smerenia și osteneala mea și iartă toate păcatele mele” (Psalm 24, 18).

Întrebare: Ce este discernământul?

Răspuns: Discernământul este puterea omului de a judeca, de a hotărî și de a lucra după voia lui Dumnezeu în orice situație. Virtutea aceasta este cea mai mare dintre toate, după Sfântul Antonie cel Mare. Fiecare om are nevoie de discernământ, mai mult însă cei care au cârmuirea, și mai ales cei care îndrumă sufletele pe calea mântuirii. Cu toate că discernământ avem toți, unul mai mult și altul mai puțin, în forma lui desăvârșită îl au doar cei curați la inimă, la trup și la gură, așa cum ne spune Sfântul Ioan Scărarul. Avem discernământ în funcție de starea noastră duhovnicească și în funcție de calitatea virtuților noastre. Dacă virtuțile noastre sunt de hârtie, de hârtie va fi și cununa lor, adică discernământul pe care-l avem. Dacă virtuțile noastre sunt de aramă, de aramă va fi și cununa lor. Dacă sunt de aur, de aur va fi și cununa lor. Dacă virtuțile noastre au diamante, diamante va avea și cununa lor, discernământul. (va urma)

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 28 iunie	14 ⁰⁰	Spovedanie
	18 ⁰⁰	Vecernie cu litie la Bisericile „Sf. Apostoli Petru și Pavel” I, II
Joi 29 iunie	7 ⁰⁰ – 10 ³⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie Pomenirea morților
	17 ⁰⁰	Sf. Maslu cu 7 preoți
Sâmbătă 1 iulie	7 ⁰⁰	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	18 ⁰⁰	Vecernie cu litie la Biserica “Sf. Voievod Ștefan” (Armatei)
Duminică 2 iulie	7 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11 ⁰⁰	Program de bibliotecă
	18 ⁰⁰	Vecernie

Ce ar fi lumea fără sfinți

Rugăciunea curată vine din dragoste, ea pornește din zgomotul suav al bățăilor aripilor îngerești, din dangătul clopotelor melodioase, ea este închinată ocrotitorilor sufletelor noastre - sfinții. Este o rugăciune pe care o simți puternic, bătând șoptit odată cu inima ta, o rugăciune care îți dă duios sufletului tău pace, o rugăciune ce aduce, atunci când pune stăpânire pe ființa ta, doar căldură, credință de neînvinș și dragoste nețărnută față de Dumnezeu și față de minunile Sale reale și sfinte și față de minunile înmiresmate ale sfinților Săi, ale slujitorilor Săi. Aceștia au fost și ei ca noi cândva, dar, cultivând rugăciunea în sufletul lor, au reușit să fie bine-plăcuți lui Dumnezeu, iar acum, mijlocind prin minunile lor, ne îndeamnă să ne rugăm fierbinte. Rugăciunea ne ajută atunci când sufletul ne este deznădăduit, părăsit, bolnav, necăjit sau atunci când doar simțim parcă o forță ce se ține fără întrerupere de sufletul tău și care ne îndeamnă să ne rugăm Luminii Adevărului și sfinților Săi. Ea ne descoperă pacea și dragostea, trăirea nepătrunsă și neînțeleasă și viața sfinților. Această viață neprihănită și neprăfuită nu poate fi înțeleasă de un om care nu vrea și nu poate să înțeleagă puterea rugăciunii închinată sfinților. Sfinții vor dragoste și sfințenie, dăruire și jertfă, pentru ca, luând haina sufletului fiecăruia dintre noi, să o ducă drept ofrandă lui Dumnezeu, Care este dragoste. Ce ar fi lumea fără sfinți? Ar fi un loc plin de groază și deznădejde, trăite și simțite de sufletele oamenilor curați, cât și de sufletele oamenilor anorați în grijile lumești, incapabili să înțeleagă măreția lui Dumnezeu, ce urcă mult deasupra pulberii negre a lumii. Legătura lăuntrică și sfântă dintre suflet și Dumnezeu trebuie păstrată, acest lucru ținând și de felul în care îi cinștim și îi prețuim pe sfinți. Cinstirea sfinților înseamnă putere, pace, dragoste și mai înseamnă viață.

Pomul roditor

Un om credincios fiind asuprit de necredincioși, a mers într-o zi la duhovnicul său și i-a zis: „Ce au cu mine, părinte, de nu mă lasă în pace?”. Părintele, un om bătrân și plin de înțelepciune, l-a dus în grădină. Acolo se aflau și pomi roditori și alții neroditori. „Iată fiul meu, ai aici pilda vieții. Crezi tu oare că aruncă cineva cu pietre în pomii aceștia cari au numai frunze? Nu fiule, oamenii aruncă cu pietre numai în pomii cu roade. Fii vesel că te asupresc oamenii, căci asemeni pomului cu roade ești”. De-atunci, omul acela nu s-a mai văitat de asupririle semenilor. *Fericiți cei prigonți!*



PAROH: Preot Ioan Alupoaiel † Telefon: 0745 497143 † **Contul parohiei - BANCPOST:** RO32 BPOS 0700 6196 114 RON 01

La redactarea acestei foi religioase, se folosesc informații preluate din mijloacele de informare în masă ortodoxe: site-uri, publicații, reviste, ziare, cărți, știri.